
Separador de paraules?- Vírgules - Irizarry

Autor:

Data de publicació: 29-08-2021

En puntuació, un separador de paraules és una forma de glif que separa les paraules escrites. En les llengües que utilitzen els alfabetos llatí, ciríl·lic i àrab, així com en altres escriptures d'Europa i Àsia occidental, el separador de paraules és un espai en blanc. Aquesta convenció s'està estenent, juntament amb altres aspectes de la puntuació europea, a Àsia i Àfrica, on les paraules s'escriuen normalment sense separació de paraules.

Separador de paraules

.

?

espai

Llatí interpunt

Ge'ez doble punt

En puntuació, un separador de paraules és una forma de glif que separa les paraules escrites. En les llengües que utilitzen els alfabetos llatí, ciríl·lic i àrab, així com en altres escriptures d'Europa i Àsia occidental, el separador de paraules és un espai en blanc. Aquesta convenció s'està estenent, juntament amb altres aspectes de la puntuació europea, a Àsia i Àfrica, on les paraules s'escriuen normalment sense separació de paraules.

En la codificació de caràcters, la segmentació de paraules depèn de quins caràcters es defineixen com a separadors de paraules.

Contingut

Història

A l'antic egipci, els determinatius es podien haver utilitzat tant per delimitar els límits de les paraules com per desambiguar la semàntica de les paraules. [2] Poques vegades en el cuneïforme assiri, però comunament en l'alfabet ugarític cuneïforme posterior, s'utilitzava un traç vertical | per separar les paraules. En el cuneïforme persa antic, s'utilitzava una falca inclinada en diagonal /. [3]

A mesura que l'alfabet es va estendre per tot el món antic, les paraules sovint es combinaven sense divisió, i aquesta pràctica es manté o es va mantenir fins fa poc a gran part del sud i sud-est asiàtic. No obstant això, no poques vegades en les inscripcions s'utilitzava una línia vertical, i en els manuscrits un simple (·), doble (:) o triple (?) interpunt (punt) per dividir les paraules. Aquesta pràctica es va trobar en fenici, arameu, hebreu, grec i llatí, i continua avui amb l'etíop, tot i que hi ha espais en blanc guanyant terreny.

Scriptio continua

Els primers sistemes d'escriptura alfabètica, com l'alfabet fenici, només tenien signes per a consonants (tot i que alguns signes per a consonants també podien representar una vocal, l'anomenada *matres lectionis*). Sense algun tipus de separadors de paraules visibles, analitzar un text en les seves paraules separades hauria estat un trencaclosques. Amb la introducció de lletres que representen vocals en l'alfabet grec, la necessitat de separació entre paraules va disminuir. Les primeres inscripcions gregues utilitzaven interpunts, com era comú en els sistemes d'escriptura que la van precedir, però aviat es va fer comuna la pràctica de la *scriptio continua*, l'escriptura contínua en la qual totes les paraules corrien juntes sense separació.

Tipus

Cap

L'escriptura alfabètica sense separació entre paraules, coneguda com a *scriptio continua*, s'utilitzava a l'antic egipci. Va aparèixer en llatí postclàssic després de diversos segles d'ús de l'interpunt.

Tradicionalment, la *scriptio continua* s'utilitzava per als alfabetos índics del sud i sud-est asiàtic i el hangul de Corea, però l'espaiat s'utilitza ara amb el hangul i cada vegada més amb els alfabetos índics.

Avui en dia, el xinès i el japonès són les escriptures més utilitzades escrites sense puntuació per separar paraules, tot i que altres escriptures com el tailandès i el laosià també segueixen aquesta convenció d'escriptura. En xinès clàssic, una paraula i un caràcter eren gairebé el mateix, de manera que els separadors de paraules haurien estat superflus. Tot i que el mandarí modern té nombroses paraules polisil·làbiques, i cada síl·laba s'escriu amb un caràcter diferent, el vincle conceptual entre caràcter i paraula o almenys morfema segueix sent fort, i no se sent la necessitat de separar paraules a part del que els caràcters ja proporcionen. Aquest enllaç també es troba en la llengua vietnamita; no obstant això, en l'alfabet vietnamita, pràcticament totes les síl·labes estan separades per espais, formin o no límits de paraules.

Un exemple d'escriptura javanesa *scriptio continua* del primer article de la declaració dels drets humans.

Espai

L'espai és el separador de paraules més comú, especialment en l'escriptura llatina.

Exemples d'espaiat tradicional del Manual d'estil de Chicago de 1911[4]

Línies verticals

Les antigues escriptures inscripcionades i cuneïformes, com els jeroglífics d'Anatòlia, sovint utilitzaven línies verticals curtes per separar paraules, com ho feia el lineal B. En els manuscrits, les línies verticals s'utilitzaven més comunament per a salts més grans, equivalents a la coma i el punt llatins. Aquest va ser el cas de l'hebreu bíblic (el paseq) i continua amb moltes escriptures índiques avui (el danda).

Interpunt, punts múltiples i hipodiàstole

arma·virvmqve·cano·troiae·qvi·primvs·ab·oris
italiam·fato·profvgvs·laviniaqve·venit
litora·mvlsvm·ille·et·terris·iactatvs·et·alto
vi·svpervm·saevae·memorem·ivnonis·ob·iram

L'interpunt llatí

El doble interpunt etiòp

Com s'ha assenyalat anteriorment, l'interpunt simple i doble es van utilitzar en manuscrits (sobre paper) a tot el món antic. Per exemple, les inscripcions etiòps utilitzaven una línia vertical, mentre que els manuscrits utilitzaven punts dobles (?) que s'assemblaven a dos punts. Aquesta última pràctica continua avui, tot i que l'espai està fent incursions. El llatí clàssic utilitzava l'interpunt tant en manuscrits en paper com en inscripcions en pedra. [5] L'ortografia grega antiga utilitzava entre dos i cinc punts com a separadors de paraules, així com la hipodiastole.

Diferents formes de lletres

En els alfabetos hebreu i àrab moderns, algunes lletres tenen formes diferents als finals i/o principis de les paraules. Aquesta demarcació s'utilitza a més de l'espaiat.

Disposició vertical

Nasta'liq s'utilitza per a l'urdú (escrit de dreta a esquerra)

La forma Nasta'liq de la cal·ligrafia islàmica utilitza la disposició vertical per separar les paraules. El començament de cada paraula s'escriu més alt que el final de la paraula anterior, de manera que una línia de text pren un aspecte de dent de serra. El nastaliq es va estendre des de Pèrsia i avui s'utilitza per al persa, l'uigur, el paixtu i l'urdú.

Pausa

En l'ortografia dels dits i en codi Morse, les paraules estan separades per una pausa.

Unicode

Per utilitzar-les amb ordinadors, aquestes marques tenen punts de codi en Unicode:

U+00B7 · MIDDLE DOT (·, ·, ·), un substitut comú de:
U+2E31 ? PUNT CENTRAL SEPARADOR DE PARAULES
U+1361 ? ESPAI DE PARAULES ETÍOP
U+10FB ? SEPARATOR DE PARÀGRAFS GEORGIA

U+205D ? TRICOLON
U+2E12 ? HIBIOSÍSTOLE
U+2E19 ? BRANCA DE PALMA

En l'escriptura lineal B:

U+10100 | LÍNIA DE SEPARACIÓ DE PARAULES DE L'EGEU
U+10101 · PUNT SEPARADOR DE PARAULES DE L'EGEU

Vegeu també

Espai en blanc
Espaiat de les frases
Segmentació de la parla
Sense unió d'amplada zero
Espai d'amplada zero
Substitueix el blanc
Subratllat

Referències

- ^ (Saenger 2000)
- ^ "Els determinants són una ajuda molt significativa per a la llegibilitat, ja que són separadors de paraules fàcilment identificables". (Ritner 1996: 77)
- ^ King, Leonard William (1901). Cuneïforme assiri. Nova York: AMS Press. p. 42.
- ^ Premsa de la Universitat de Chicago (1911). Manual d'estil: una recopilació de regles tipogràfiques que regeixen les publicacions de la Universitat de Chicago, amb espècimens de tipus utilitzats a la University Press (tercera ed.). Chicago: Universitat de Chicago. pàg. 101. aquesta línia està espaiada.
- ^ (Wingo 1972: 16)

Lectures addicionals

Daniels, Peter T.; Bright, William, eds. (1996). Els sistemes d'escriptura del món. Premsa de la Universitat d'Oxford.
Knight, Stan (1996). "L'alfabet romà". A Daniels, Peter T.; Bright, William (eds.). Els sistemes d'escriptura del món. Premsa de la Universitat d'Oxford.
Ritner, Robert (1996). "Esctura egípcia". A Daniels, Peter T.; Bright, William (eds.). Els sistemes d'escriptura del món. Premsa de la Universitat d'Oxford.
Saenger, Paul (2000). Espai entre paraules: els orígens de la lectura silenciosa. Premsa de la Universitat de Stanford. ISBN 0-8047-4016-X.
Wingo, E. Otha (1972). Puntuació llatina a l'edat clàssica. Mouton. pàg. 16.